

EN NOU VOTDOALEK IN
DE PENNE VEUR T LAID

Music Man Frits Eitens de beste van Groningen

WGT 17.11.86

Johan Poppen

GRONINGEN — Donderdag stond hij al op deze pagina als de Sweet Music Man van (de stad) Groningen. Frits Eitens (30) werd het een dag later pas officieel, toen hij (tot dusver bekend als zanger bij de funkgroep Sonny and the Soul Devotion) dank zij z'n solo-debuut met Milly Jacksons „Sweet Music Man” het eerste Songfestival van Groningen (stad en provincie) wist te winnen.

Een voorgevoel mijnerzijds, nadat ik hem, vol vervoering en met gevoel voor het met de stem bespelen van de microfoon, had zien en horen repeteren. Die indruk werd voor een kundige jury (Liesbeth List, Jan Simon Minkema, Pim van Klink, Jur Eckhardt, Kees Visscher) dus bevestigd. Daar stond een prima amateur met ervaring. En met feeling voor het vak. Een song-personality, want Engels overheerste ook in de Oosterpoort als zangvoertaal.

Daar kon het opmerkelijk spontane applaus, dat uit de volle kleine zaal opklonk, toen Chris Ridenberg zei „aan de taal van mien moeke” (Most es heuren) de voorkeur te hebben gegeven, niets aan veranderen. Het initiatief van de stichting t Grunneger Laid

leidde niet tot een Gronings songfestival, maar tot een Songfestival van Groningen. Met slechts twee liedjes in dialect. En met een Sweet Music-zanger als terechte winnaar dus.

En toch had ik op mijn stemkaart voor de publieksprijs de naam van Alex de Bruin ingevuld. Een sportleeraar uit Groningen, wiens besnorde gelaatstrekken sprekend de komieke plooiën van Peter de Jong, de langste van het duo Mini en Maxi, vertonen. Niet, dat hier een nieuwe muzikale clown voor ons stond. Ondanks zijn eigen kleine „act” met paraplu bij „Zomer 85”. Ik ging voor hem ook niet qua tekst op de punt van de bank zitten. Maar ervan uitgaande, dat het hier in de allereerste plaats om nieuw zangtalent en nieuwe liedjes ging, vond ik, dat Alex helemaal aan de voorwaarden voldeed.

Hij had immers alles zelf gemaakt en uitgevoerd. Geen geweldig lied, maar hij bracht tenminste in de vertolking ervan naar het publiek toe een climax. En die was bij verscheidene mededingers amper te bespeuren. Te weinig echte persoonlijkheden dus. Hoewel er merkbaar door alle uitvoerenden hard aan de voorstelling gewerkt was. Voor de jongste van allen, Wia Buze (16), was er het jury-advies om

De deelnemers aan het eerste Songfestival van Groningen. V.l.n.r. Wia Buze, Bert Toebak, Frits Eitens (de winnaar), Alex de Bruin, Joly v.d. Brug, Chris Ridenberg, Anneke Wagenma-

bij haar verdere studie het musical-repertoire in de gaten te houden.

Ondanks alle prima zorg, door het Steunpunt aan zang, voordracht en tijdens de finale aan keurige video-presentatie van de kandidaten besteed; toch een te korte periode om vooral een onervaren deelnemer, gekozen op aanhoren van een ingezonden bandje met dat ene bepaalde liedje, er meteen te doen „staan”. Wia Buze diende de compositie van Wigo van der Schoot, op het laatste moment ontvangen, in enkele uren op praktische bruikbaarheid te beoordelen en toen moest de opname meteen op de post om de inzendingstermijn nog te kunnen halen. De zenuwen van de wedstrijd kwamen daar dan nog bij. Zoals bijv. ook aan Anneke Wagenmakers viel te bespeuren, die zich bij de korte herhaal-finale vóór de uit-

spraak van de jury pas op haar gemak voelde.

Beroepsorganist en melodiemaker Kees Steketee, die werkelijk „voor de aardigheid zingend” meedeed, had bij de repetities al enige twijfels voelen opkomen door lichte tegenstrijdigheid in de verstrekte adviezen. Het wel of niet „klein” houden? Hij droeg „De organist” (een hem op het lijf passend rijm van Jaap Mijderwijk) nu daadwerkelijk vóór, met bewegend bovenlichaam en met de geluid-schetter van het Songfestival-combo er af en toe achter.

Ik had het effect van een verstilde uitvoering wel eens willen zien: het authentieke hoofd van de onbeweeglijke vertolker gevangen in een lichtkegel, terwijl zijn echte luister-vertolking alleen sonoor ondersteund wordt door neuriënde gemeenteleden bovenaan de showtrap...

De deelnemers aan het eerste Songfestival van Groningen. V.l.n.r. Wia Buze, Bert Toebak, Frits Eitens (de winnaar), Alex de Bruin, Joly v.d. Brug, Chris Ridenberg, Anneke Wagenma-

kers, Simon en Anne Haaima (Duo Kreeft), Kees Steketee, Rudi Annieson, Will Vegt en Rita v.d. Veen.

foto: Gerard TIL/EGF

bij haar verdere studie het musical-repertoire in de gaten te houden.

Ondanks alle prima zorg, door het Steunpunt aan zang, voordracht en tijdens de finale aan keurige video-presentatie van de kandidaten besteed; toch een te korte periode om vooral een onervaren deelnemer, gekozen op aanhoren van een ingezonden bandje met dat ene bepaalde liedje, er meteen te doen „staan”. Wia Buze diende de compositie van Wigo van der Schoot, op het laatste moment ontvangen, in enkele uren op praktische bruikbaarheid te beoordelen en toen moest de opname meteen op de post om de inzendingstermijn nog te kunnen halen. De zenuwen van de wedstrijd kwamen daar dan nog bij. Zoals bijv. ook aan Anneke Wagenmakers viel te bespeuren, die zich bij de korte herhaal-finale vóór de uit-

spraak van de jury pas op haar gemak voelde.

Beroepsorganist en melodiemaker Kees Steketee, die werkelijk „voor de aardigheid zingend” meedeed, had bij de repetities al enige twijfels voelen opkomen door lichte tegenstrijdigheid in de verstrekte adviezen. Het wel of niet „klein” houden? Hij droeg „De organist” (een hem op het lijf passend rijm van Jaap Mijderwijk) nu daadwerkelijk vóór, met bewegend bovenlichaam en met de geluid-schetter van het Songfestival-combo er af en toe achter.

Ik had het effect van een verstilde uitvoering wel eens willen zien: het authentieke hoofd van de onbeweeglijke vertolker gevangen in een lichtkegel, terwijl zijn echte luister-vertolking alleen sonoor ondersteund wordt door neuriënde gemeenteleden bovenaan de showtrap...

Zo kan het eerste Songfestival van Groningen iemand al weer aan het denken zetten voor het tweede. Dat moet ook. Als het even kan, dient nu eveneens direct de pen op papier gezet te worden om ook iets goed Gronings te schrijven. Jurylid Kees Visscher vond het dialect-aandeel nu teleurstellend klein. Hij achtte de tekst van Ridenberg bovendien soms even over het randje van goedkoop sentiment en zal ook die van het bij voorbaat chauvinistisch klinkende „Ons Grönnen” bij nadere beschouwing toch niet als zo eigentijds als de melodie ervan ervaren hebben.

De vertolker ervan, Will Vegt, had de publieksprijs ook eerder te danken aan zijn ahang in de zaal dan aan kritische toehoorders. Want hoe reëel zijn nu nog zinnen als „Waar trok de ploug nog daipere voren” en „Waar binnen de minszen zo ainsgezind”. Een

tekst (van Henk Romp) uit de verleden tijd van „n Grunnger is nog aaltied nummer ain” zeg maar. Wills vele fans waren in elk geval wèl eensgezind in het betuigen van bijval en mede goed voor 418 stemmen in totaal: de publieksprijs dus.

Steketee hield er dank zij de luisteraars een Radio Noordoptreden aan over. Ridenberg mag zich als beste Groninger nog eens in de Molenberg laten horen. En verder zal het effect van het eerste Songfestival van Groningen nog moeten blijken. Als ook de geldelijke middelen er maar zijn om het, met het Steunpunt, zó in t Laid te blijven gooien. De daarvoor vereiste menskracht voor en achter het podium is in ieder geval in deze provincie voorhanden. Frisia non cantat? Groningen kan dat wel. Dat is wel duidelijk geworden.